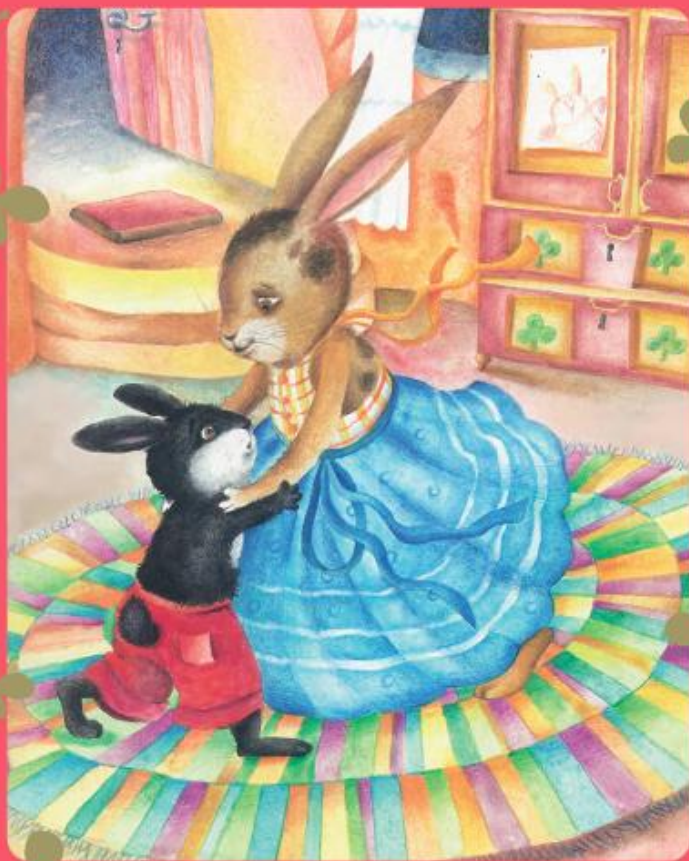

Izgubljeni zajček

napisala Darinka Kobal

ilustrirala Alenka Vuk Trotojšek

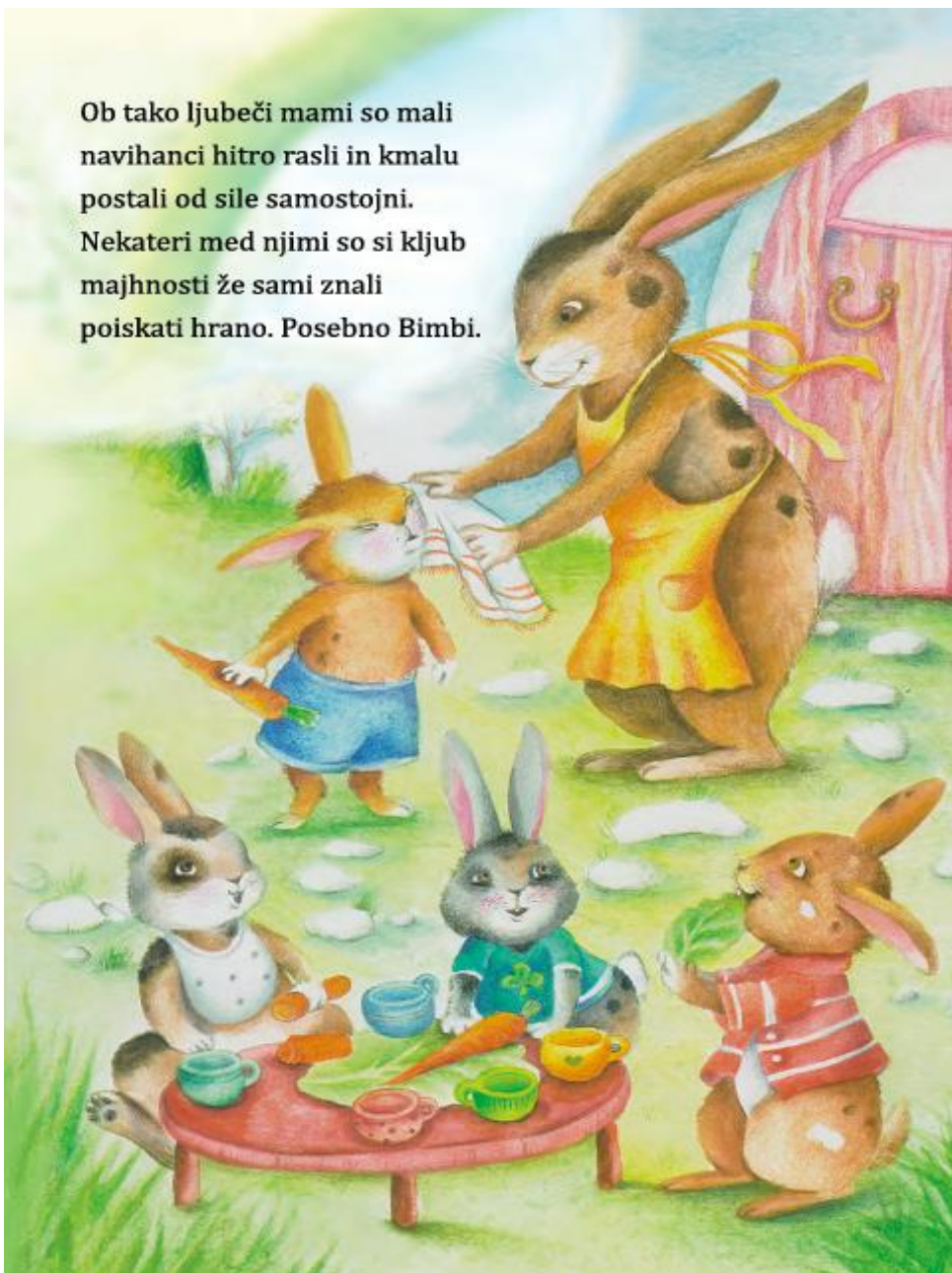

V Zajčjem gaju, prav blizu velike sončne jase in temnega gozda je živela zajčja družina Mandič. Mati zajklja je imela pet malih in razigranih mladičev, ki jih je nežno in ljubeče vzgajala, kot vsaka skrbna mati svoje otroke. Hranila jih je, umivala in učila zajčje govorice. Se čudite in mi ne verjamete? Kakor hočete, a jaz zagotovo vem, da je tako. Med seboj se prav dobro razumejo in po zajčje pomenijo o vsem, kar je potrebno in jih zanima. Tako, kot mi, ljudje.

»Kadar se igrate, skačete ali se izgubite, prosite, da vas sveti angel varuje in vsak večer varno pripelje domov. Vsak med vami ima svojega angela, ki vas ima prav tako rad, kot vas imam rada jaz,« jim je govorila vsako jutro, ko so se najedli in predno so začeli tekati po jasi.

Ob tako ljubeči mami so mali navihanci hitro rasli in kmalu postali od sile samostojni. Nekateri med njimi so si kljub majhnosti že sami znali poiskati hrano. Posebno Bimbi.

Črni zajček z belim »slinčkom« in prav takim smrčkom, je bil najbolj živahen in radoveden. Venomer je skakljal za mamo in kar naprej spraševal:

»Zakaj je ta trava najboljša? Le zakaj je detelja boljša od trave? Zakaj moraš za rdečo deteljo skakati tako daleč? In zakaj moraš po korenje na njivo? Me res zanima, zakaj komaj čakaš, da bo zraslo zelje?»

Spraševal je in spraševal, dokler se ni mama zajklja razjezila in ga zaradi obilice dela napodila k drugim zajcem. A Bimbi je namesto k drugim, največkrat odskakljal drugam, saj je vsepovsod videl toliko zanimivih reči.

Ko je nekega dne že ves dopoldan skakljal okoli mame in neutrudno spraševal vse mogoče, je mama zajklja skoraj dobila živčni zlom, a ga je vseeno vljudno prosila:

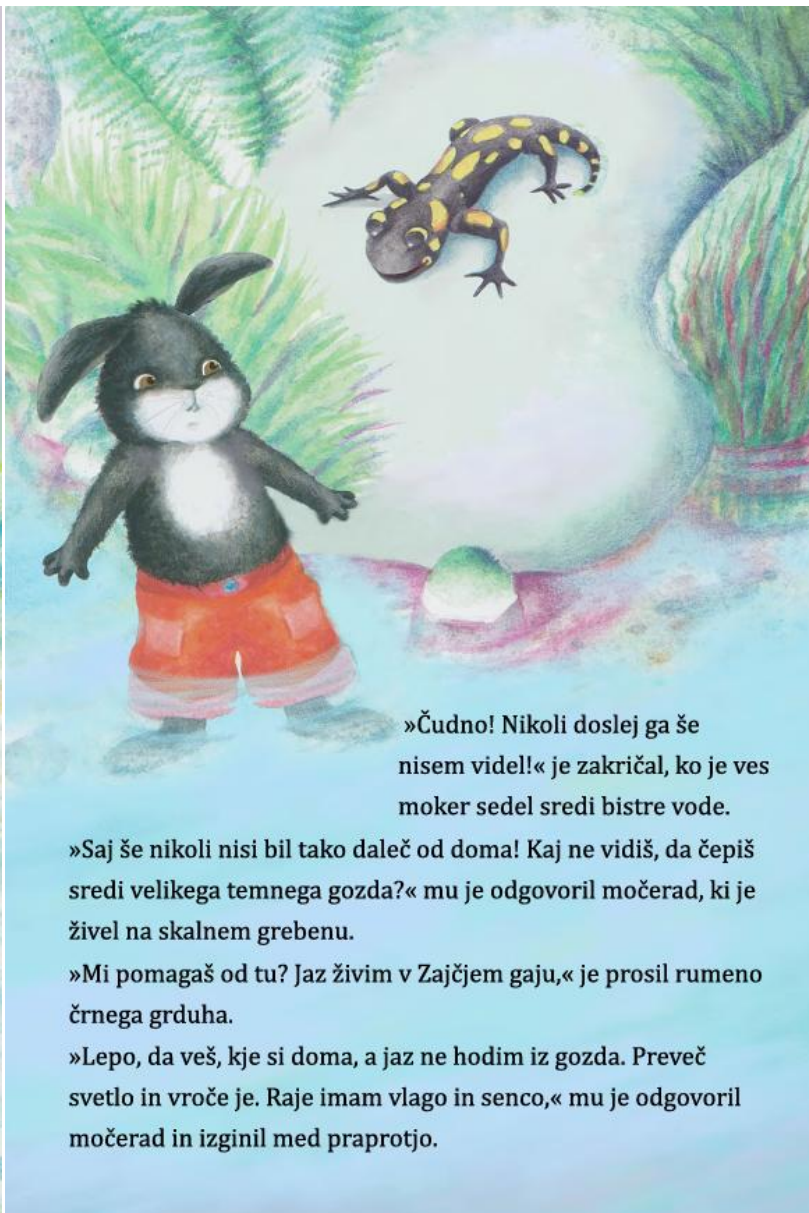
»Če me vsaj malo pustiš samo, vam bom pripravila presenečenje.«

»Vau, presenečenje? Bo dobro?«

»Res bo dobro. Našla sem glavico zelja in rada bi vam pripravila zeljne ruladice,« je odgovorila kratko.

»Zeljne ruladice? Ti lahko pomagam?« je prosil.

Toda Bimbi je bil pravi bimbi bimbo. Namesto, da bi odskakljal do jase, kjer so se igrali drugi, se je zagledal v velikega pisanega metulja. Potem se je splazil čisto do njega in ga ogovoril. A metulj mu ni odzdravil, niti povedal, kako mu je ime, ampak je poletel proti gozdu. Bimbi ni nič razmišljal, temveč je brezskrbno skakljal za njim. Ni gledal, kje skače, niti kam gre. Samo metulja je imel pred očmi, dokler ni reklo pppljuuuskk in Bimbi se je nepričakovano znašel v hladnem potoku.

»Čudno! Nikoli doslej ga še nisem videl!« je zakričal, ko je ves moker sedel sredi bistre vode.

»Saj še nikoli nisi bil tako daleč od doma! Kaj ne vidiš, da čepiš sredi velikega temnega gozda?« mu je odgovoril močerad, ki je živel na skalnem grebenu.

»Mi pomagaš od tu? Jaz živim v Zajčjem gaju,« je prosil rumeno črne grduha.

»Lepo, da veš, kje si doma, a jaz ne hodim iz gozda. Preveč svetlo in vroče je. Raje imam vlago in senco,« mu je odgovoril močerad in izginil med praprotjo.

Bimbi se je prestrašeno oziral in se vrtel v krogu. Vsa drevesa so se mu zdela enaka, nikjer ni bilo nobene potke, sama gošča in glasno žgolenje ptic. Celó nad njim je pela ptičica z rumenim trebuščkom in črno glavico.

»Dober dan, ptička? Mi lahko poveš, kdo si?«

»Sinica sem. Moje ime je Cica Mica.«

»Ali ti, Cica Mica, poznaš pot iz tega gozda? Jaz bi namreč hudo rad prišel do gozdne jase,« je milo prosil.

»Nič lažjega!« je zaščebetala in že odletela.

Bimbi je gledal v zrak in skakljal za njo, kakor hitro je mogel. Ni gledal kod skače in ni opazil debelih smrek, dokler se ni zaletel v eno izmed njih in z buško na glavi obležal pod smreko velikanko.

»Auaa! Ptice so prehitre zame. Ne morem si pomagati s sinico,« se je jezil in stokal, ko se je držal za bolečo glavico.

Nekaj časa je tarnal in razmišljal, kako bi se rešil iz godlje, ki si jo je nehote zakuhal. Žalosten in sam je čepel ob trhlem štoru, ko se je spomnil na mamo.

- Kadar vam bo hudo ali boste v težavah, se umirite in prosite za pomoč ...

»Angelček moj! Me slišiš?
Saj vem, da me gledaš in
veš, da sem ga polomil. A
če lahko, mi prosim,
pomagaj in me pripelji
nazaj k mami.«

Medtem ko je prosil, je zaslišal tihi glasek:
»Si se morda izgubil in ne najdeš poti iz gozda?«
»Res sem se izgubil in res ne najdem poti. Kdo pa si?«
»Sem kresnička Mija Maja. Tukaj, v grmovju sem skrita.«
»Mi lahko pokažeš pot iz gozda? Doma sem v Zajčjem gaju.«
»Mi lahko pokažeš pot iz gozda? Doma sem v Zajčjem gaju.«
»Lahko ti bom pomagala, a šele zvečer,« je odgovorila hroščica.
»Zveeečerrr? Zakaj šele zvečer?« je zastokal Bimbi.
»Zato ker ti zvečer, ko se bo stemnilo, lahko posvetim.«
»Kaj mi res ne moreš pomagati takoj, zdajle?«
»Kaj ti, zajček, res ne veš, da me kresnice, svetimo samo ponoči.
Šele takrat, ko se stemni, lahko prižgemo svoje lučke.«
»Takrat bo moja mama že hudo žalostna in jezna name. Ušel
sem, nič ji nisem povedal kam grem,« je skesano priznal.
»Nič ji nisi povedal? Si kar izginil? To ni lepo, to ni bilo prav!«
»Izginil sem, ker me je zapeljal pisani metulj,« se je izgovarjal
Bimbi.
»Tiho! To je prazen izgovor! Vedno se najde kdo, ki te lahko
zapelje. Sam si kriv, da si se izgubil!«
»Vem! Vem, da ne bi smel, a pozabil sem, da ne smem sam od
doma. Res sem še majhen in žal mi je. Zdaj me gotovo iščejo in
mama bo zelo huda. Če mi lahko, mi pomagaj takoj!«

Zdaj je kresnička prilezla do njega in mu ljubeznivo pojasnila:
»Saj sem rekla, da ti bom pomagala, a šele v mraku. Toliko časa
moraš potrpeti in počakati, kajti me kresnice opravljamo svoje
delo samo v temi. Ozri se okrog in si poišči kaj za pod zob. Jaz
bom medtem poklicala še svoje prijateljice. Zvečer ti bomo
pripravile presenečenje, boš videl.«
- Presenečenje? se je spomnil Bimbi. Presenečenje mi je hotela
pripraviti mama, jaz pa sem ji ušel, je razmišljal in spet zajokal.

Tedaj je v sebi zaslišal notranji glas:

- Bimbi, umiri se, zberi pogum in zaupaj kresnički. Počakaj, da se bo stemnilo.

Poizkusil se je nasmehnuti, nato je po zajčje skočil sem, skočil tja in naenkrat zagledal šop travice.

- Ni najboljša, a če ni detelje pri gobčku je tudi travica dobra, je v sebi zaslišal mamin nasvet.

Počasi je pogrizel vso travico in sit legel pod grm, kjer je prej govoril z majceno kresničko. Zadremal je kot doma po obedu in sanjal. Sanjal o mami, ki ga je objemala, ljubkovala in vsa srečna govorila: Samo, da si prišel, da si se le vrnil. Bala sem se že, da te je pohrustala lisica tatica, ki venomer preži za mladimi, nepredvidnimi zajčki. Ja, v gozdu je vse polno nevarnosti, posebno za neizkušene malčke. Opirjemal se je mame in ji obljubljal, da se nikoli več ne bo potepel, ko so to nežnost prekinili bratci. Od veselja, da se je vrnil, so skočili nanj, vlekli vsak po svoje, ampak tako grobo in toliko časa, da se je prebudil. Presenečen je gledal okoli sebe in ni mogel razumeti, da je sam.

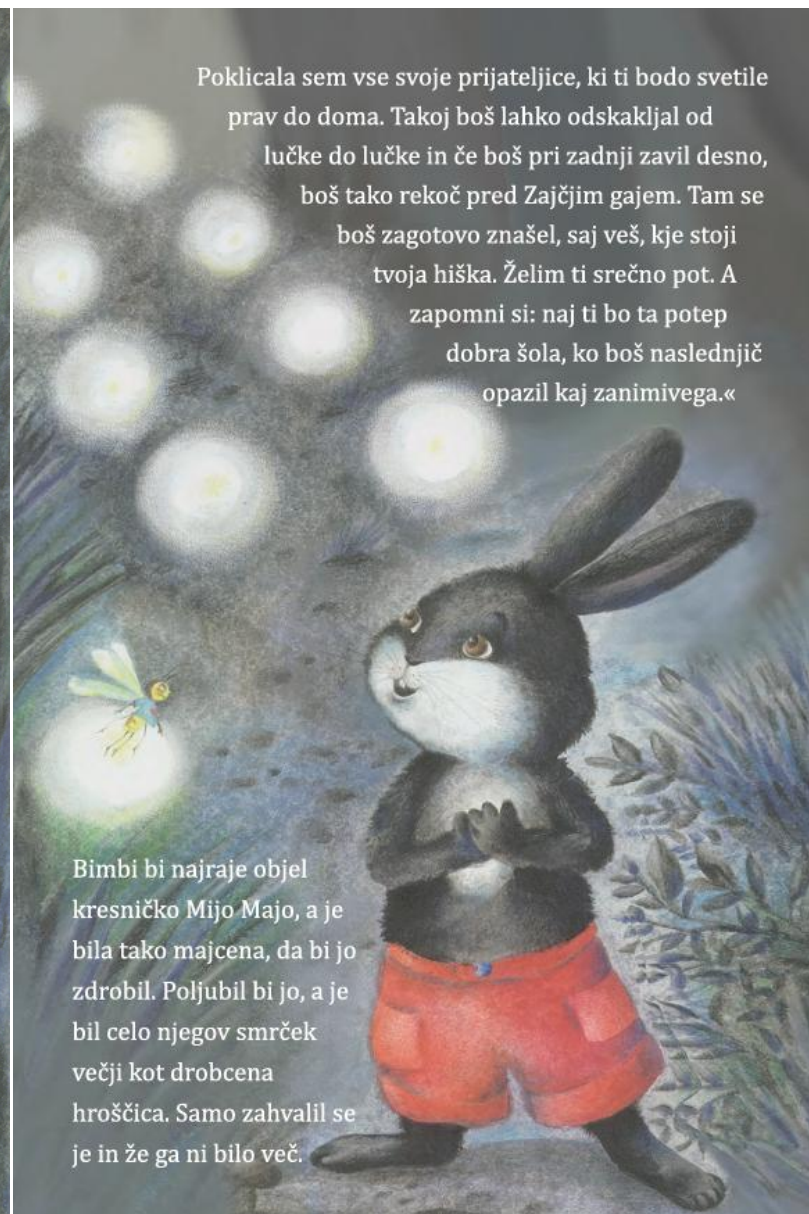
»Le kje so zdaj vsi?« se je spraševal, dokler se ni spomnil kje je.

»Saj je že temno! Zdaj mi je kresnička Mija Maja gotovo pripravila presenečenje.«

»Sem že tu! Že svetim!« je zaklicala kresnička in zasvetila tako močno, da je zajčka čisto zaslepilo od tolikšne svetlobe. »Tu je presenečenje, posebej zate. Poglej levo! Vidiš osvetljeno potko?

Poklicala sem vse svoje prijateljice, ki ti bodo svetile prav do doma. Takoj boš lahko odskakljal od lučke do lučke in če boš pri zadnji zavil desno, boš tako rekoč pred Zajčjim gajem. Tam se boš zagotovo znašel, saj veš, kje stoji tvoja hiška. Želim ti srečno pot. A zapomni si: naj ti bo ta potep dobra šola, ko boš naslednjič opazil kaj zanimivega.«

Bimbi bi najraje objel kresničko Mijo Majo, a je bila tako majcena, da bi jo zdrobil. Poljubil bi jo, a je bil celo njegov smrček večji kot drobcena hroščica. Samo zahvalil se je in že ga ni bilo več.

Z lahkoto je skakljal po osvetljeni potki in prav kmalu prišel do domačih vrat. Oddahnil si je in se najprej zahvalil v mislih:
»Hvala ti, angelček moj, da si me varno pripeljal v mamino naročje. Prosim te, varuj me še naprej. Vsak dan, vsako minuto dneva, vse dokler ne bom velik in odrasel. A čuvaj tudi mamo, čeprav je ona že velika in odrasla. Pa na bratce in sestrico nikar ne pozabi.«

Nato je plašno potrkal in skočil pred zaskrbljeno mamo. Objela sta se in v hipu pozabila na Bimbijevo neodgovorno vedenje. V njunih očeh je bilo čutiti toliko ljubezni, da je bila vsaka beseda odveč.

